

[Krag.]

hører, at der er en samlet Ejendoms- og Indkomstskat paa 33 000 Kr. eller ca. 107 Kr. pr. Skatteyder, medens Gennemsnitsindtægten er ca. 700 Kr., saa maa det jo siges at være Forhold, som ikke kan opretholdes, og at det er skattemæssige Byrder, som vedvarende ikke kan bæres. Derfor tillader vi os at stille Forslag om, at der nu sker en Ændring i Lov Nr. 188 af 20. Maj 1933 § 8, Stk. 2, saaledes at vi i Stedet for en Nedsættelse af Amtsskattelettelsen med 465 000 Kr. for hver Promille, Landbrugets Forrentningsprocent er over Nul, foreslaar en Nedsættelse med 1 Mill. Kr. for hver fulde Promille, Landbrugets Forrentningsprocent overstiger 3,5, idet jo en Forrentningsprocent af 3,5 op til 4, ja, lidt over 4, i Virkeligheden ikke er Udtryk for, at Ejendommen kan forrente sin Værdi, endsiige, at der bliver noget til Betaling af Skatter. Vi har stillet dette Forslag paa saa moderat en Basis, som vi i det hele taget fandt det forsvarligt, og jeg haaber, at det skal lykkes nu ved denne Lejlighed at faa ogsaa Flertalspartierne og den høje Regering i Tale om at øge ad den Vej, vi her har peget paa, Lettelsen i Beskatningen af fast Ejendom til Amtskommunerne ud over Landet.

Medens denne Lettelse, som jo oprindeligt i Skatteaaret 1933—34 androg 20 Mill. Kr., er sunket ned til ca. $\frac{1}{4}$ deraf, endskønt Landbrugets Forrentningsevne i Virkeligheden ikke tillader nogen synderlig Byrde lagt paa fast Ejendom, saa vil ved Gennemførelse af det Lovforslag, vi her stiller, Lettelsen blive ca. $2\frac{1}{2}$ à 3 Gange det, den er kommet ned paa i sidste Aar, og vi mener ikke, at den Stigning i Forrentningsprocenten, som har fundet Sted siden 1933, er Udtryk for, at man kan belaste det danske Landbrugs Ejendomme med en Merbeskatning i Forhold til 1933—34 paa en 14—15 Mill. Kr. Af praktiske Hensyn foreslaar vi saa, at ved Beregningen af Forrentningsprocenten, som jo skal foretages af Landøkonomisk Driftsbureau, lægges Ejendommens Regnskabsaar til Grund i Stedet for som hidtil Kalenderaaret.

Ved Amtskommunerne gaar et større Behov end det Beløb, der saaledes tilskydes fra Statskassen, til Lettelsen af Ejendoms-skatterne end Halvdelen af dette Beløb, hvormed man maa foretage øget Udskrivning ud over Beløbet, som stilles til Raadighed fra Statens Side. Det kan jo efter Loven lignedes paa de sognekommunale Skatteydere i Amtsråadskredsen i Henhold til Statsindkomstskattenedsættelsen. Vi foreslaar,

at dette ændres, saaledes at det bliver de sognekommunale Skatteydere i Amtsråadskredsen, paa hvilke denne Halvdel fremtidig kan lignedes, og dette Beløb, der saaledes fremtidig kan paalignes, maa i Henhold til gældende Bestemmelser ikke overstige den amtskommunale Grundskyld.

Saa meget om Ejendomsskatte til Amtet.

Men Forholdene i Sognekommunerne er jo ogsaa ganske overordentlig vanskelige, og derfor foreslaar vi i Overensstemmelse med, hvad der ogsaa er fremsat Forslag om fra den høje Regering, at Bestemmelserne i Lov Nr. 243 af 19. Oktober 1934 og 31. Juli 1932 om Tillægsafgiften paa Benzin paa henholdsvis 3 og 2 Øre, altsaa i alt 5 Øre, at denne Tillægsafgift skal forblive i Kraft indtil 31. Marts 1938. Vi foreslaar saa, at denne Tillægsafgift overføres til Kommunerne og fordeles saaledes, at Københavns Kommune faar 5 pCt., Frederiksberg Kommune 1,5 pCt., samtlige Købstæder 8,5 pCt. og samtlige Sognekommuner 85 pCt. Hvis man regner med det hidtidige Beløb, som Benzinafgiften har indbragt, vil det sige, at Københavns Kommune faar 800 000 Kr., Frederiksberg Kommune 240 000 Kr., Købstæderne 1 360 000 Kr. og Sognekommunerne 13,6 Mill. Kr., angivet i runde Tal. Disse Tilskud skal anvendes efter det Formaal, som Motorbeskatningen og Benzinbeskatningen har, til Dækkelse af Kommunernes Vejudgifter, saaledes at det for Sognekommunerne gaar efter den gældende Regel i Loven af 23. Marts 1932 § 9, Stk. 5, hvorefter i Købstæderne $\frac{2}{3}$ af dette Tilskudsbeløb skal fordeles i Forhold til Motorafgiften i den paagældende Kommune, i det Tidsrum, for hvilket Afgiften er beregnet, og den sidste Trediedel efter Længden af de Veje og Gader, der er eller har været Landeveje og Landevejsgader, og for Sognekommunernes Vedkommende efter Udgifterne til Vejvæsenet ifølge de tre sidste aflagte Aarsregnskaber, dog maa den Andel, Sognekommunerne faar, ikke overstige gennemsnitlig 80 pCt. af Kommunernes Vejudgifter i en vis Aarrække, en Bestemmelse svarende til den hidtil gældende.

I øvrigt maa vi være af den Opfattelse, at hele vor kommunale Skatteordning i overordentlig Grad trænger til en indgaaende Revision paa Grundlag af den ændrede Fordeling af Udgiftsbudgetterne mellem Stat og Kommunerne med det Formaal at naa til en varig Nedsættelse i første Række af Ejendomsbeskatningen, som i saa overordentlig Grad er steget